

LENTE-GEDACHTEN.

Mijn lief Verlangen,
ziet gij nog niet komen
D' April-heraut,
die met triomf-geschal
Uit winterslaap
zal wekken op de boomen,
Tot heel het woud
met meien vlaggen zal?
HÉLÈNE SWARTH.

Wakker, de dag! het zaad wil werken!
Wakker, de dag! 't klinkt groeigerucht!
Wolken spreiden de stijve vlerken
En nemen haar vlucht!

Zon is de moed en de geestdrift der paarden,
Zon is de geur en zon is de klank,
Zon is de kleur en het lied der aarde,
Zon is de gunst, zon is de dank!

MARTIN PERMYS.

Maar ik, ik wist wat worden kon . . . .

JAN J. ZELDENTHUIS.

. . . . en heel de wereld leek zonder leed . . . .

Dit is een der mooie verzen uit Rispens' gedicht „Sneeuw-dag.” De dichter zingt van een Dagbegin, dat hem denken doet aan de opening van een feest. Boven de stille sneeuw-landen de zuivere winterlucht, die doorlicht wordt van de zon, die zoo pas opging boven de boomen der woudenlanen. Als lichte wind er langs de takken streeft, dan vlokt het en ritst het naar beneden, onhoorbaar. Zilverstarren pikkeren overal op 't blanke kleed. Een impressie van vrede geeft de natuur. Zoo kan het ook zijn op andere stille dagen van andere getijden. Zoo in den zomer. Niet op die warme morgens, wanneer de stilte zwoel neerdrukt, als de zomer weegt als de rijkdom van een zware kostelijke vracht, maar als koele wind uit het Noorden strijkt over de velden en de lucht verwaait.

En in den herfst op zoo'n kleurendag, als bladeren bloemen gelijken en de dossen grootsche boukettens, als zonlicht, door zwakke, gazige nevels getemperd, de tinten verheldert.

Maar 't meest toch op een lentedag.

Op de zomersche dagen van Maart of van Februari reeds, op van die mooie vroege zonnedagen als wij er beleefden dit jaar.

Die eerste lentedagen, die de knoppen doen zwellen, hoe verjongen ze ons. We gelijken dan zelf de planten, die door winterkou wat stijf waren geworden, maar als opeens door lentezon tot herleven worden gewekt.

We worden wakker in de lentezon en kijken eens om ons heen naar de boomen en zoeken in den tuin naar de eerste beloften.

En we vinden ze ook: 't is of de bladeren der rhododendrons gaan glanzen van blijheid en de rozespruitjes komen nieuwsgierig uit de knopjes kijken; de azalea denkt er over om z'n bloemenkleed aan te trekken; crocussen en hyacinthen en narcissen kleuren; de seringen hangen de trosjes alvast uit, al wachten ze nog wat met hun wit en paars; donkerroode pioenstengels vertellen van hun plannen.

Het zijn de zegeningen van onzen Schepper, die ons verblijden in de nieuwe lente. Hij was alle verlangende harten al vóór en met Zijn heerlijk groen kleedt Hij de planten. Salomo in al zijn heerlijkheid was niet gekleed als één van deze.

En wat nog komen zal straks, met weinig weken, vertellen de vroege vlinders aan de vroege bloemen en des avonds dansen de mugjes al in de lucht, omdat de lente er is.

En in die lentestilte, die de zon verwarmt heel innigjes

met zachten gloed, in dat nieuwe leven, dat is en dat komt; in die lentestilte, die gebroken wordt door liederen der liefde van winterkoninkje, lijster en leeuwerik, lijkt dan heel de wereld wel zonder leed.

De dennen ruischen hun verlangens naar zomerweelde en het volle boschbeekje klatert lustigjes, en de heuvelen en de dalen zijn wachtende op het geluk der nieuwe dagen.

Eekhoorns en egels doen ritselen de blaren op den grond en de boschdieren spelen tusschen de slanke stammen. Ze zoeken de vruchtjes van den eschdoorn, die de herfst strooide en die liggen nog onder de blarendecken. De vinken kwetteren al en de mannetjes-kwikstaartjes trippen rond en lokken met hun minneliedjes de vogelmeisjes, die ze het hof maken.

En ze komen ook, de vrouwtjes, en het wordt een beloven van trouw en een bouwen van huisjes. En de leeuweriken doen de kwikstaartjes na en zij stijgen op en zingen hoog in de lucht hun lenteliedjes zóó mooi, dat de menschen, die ze hooren, hen noemen hun lievelingsvogels.

En hoeveel honderden van knappe werklui komen uit de donkere gaten naar boven om er zich even uit te rekken in de lentezon en dan den voorjaarsarbeid te beginnen. Boren, graven, wroeten; 't is daar boven en beneden de oppervlakte een heel maatschappelijk gedoe, waarbij wetten en verordeningen worden opgevolgd en de arbeid doelmatig is verdeeld. Het voorjaar is het getijde van den arbeid. Het wordt druk in de slooten en op de bouwlanden, in de boomen en op de weiden. Druk van leven — lenteleven.

En wie, die dit alles ziet en hoort, denkt in de vroolijke natuur aan de wereldellende daar achter die heuvels, in de menschenhuizen der dorpen en der steden!

Aan hongerende volken, die wegteren van gebrek; aan magere jongens en meisjes, die moe opstaan van hun bedjes en zich de levenskrachten niet vernieuwd voelen.

Aan de ziekenzalen onzer gasthuizen, waar bedrijvige zusters zich inspannen om de pijnen te verzachten.

Aan onze blinden, die het lentegroen niet kunnen zien; aan onze dooven, die het lentelied niet kunnen hooren; of aan die velen, die door hun verdriet neergebogen op het zonlicht niet meer letten.

Aan de krankzinnigengestichten, waar de zielen gefolterd worden in haar denkbeeldige werelden van jammer, aan de angsten, die het leven vermoorden . . . .

Heel de wereld lijkt zonder leed.

Het zingt, het jubelt, het knopt, het bloeit, en de kinderen lachen hun lentelachjes en huppelen in blijen rondedans.

En daar ginds in een lief dorpje gaat langzaam een zwarte stoet den hoek om bij de oude kerk, om te komen bij een donker graf en om daar te begraven, wat voor kort nog zelf een jong en krachtig en schoon lenteleven leefde . . . .

Och, verdenk me niet van een sombere levensbeschouwing, van een naar pessimisme, dat altijd de duisternis zoekt.

Ik wil geen zwarte vlek werpen op een mooie lichte schilderij.

Zeg ook niet, dat de vroege lente met haar licht en haar kleuren en haar zangen geen reden geeft tot het denken aan ziekbedden en graven.

Ge weet het ook wel.

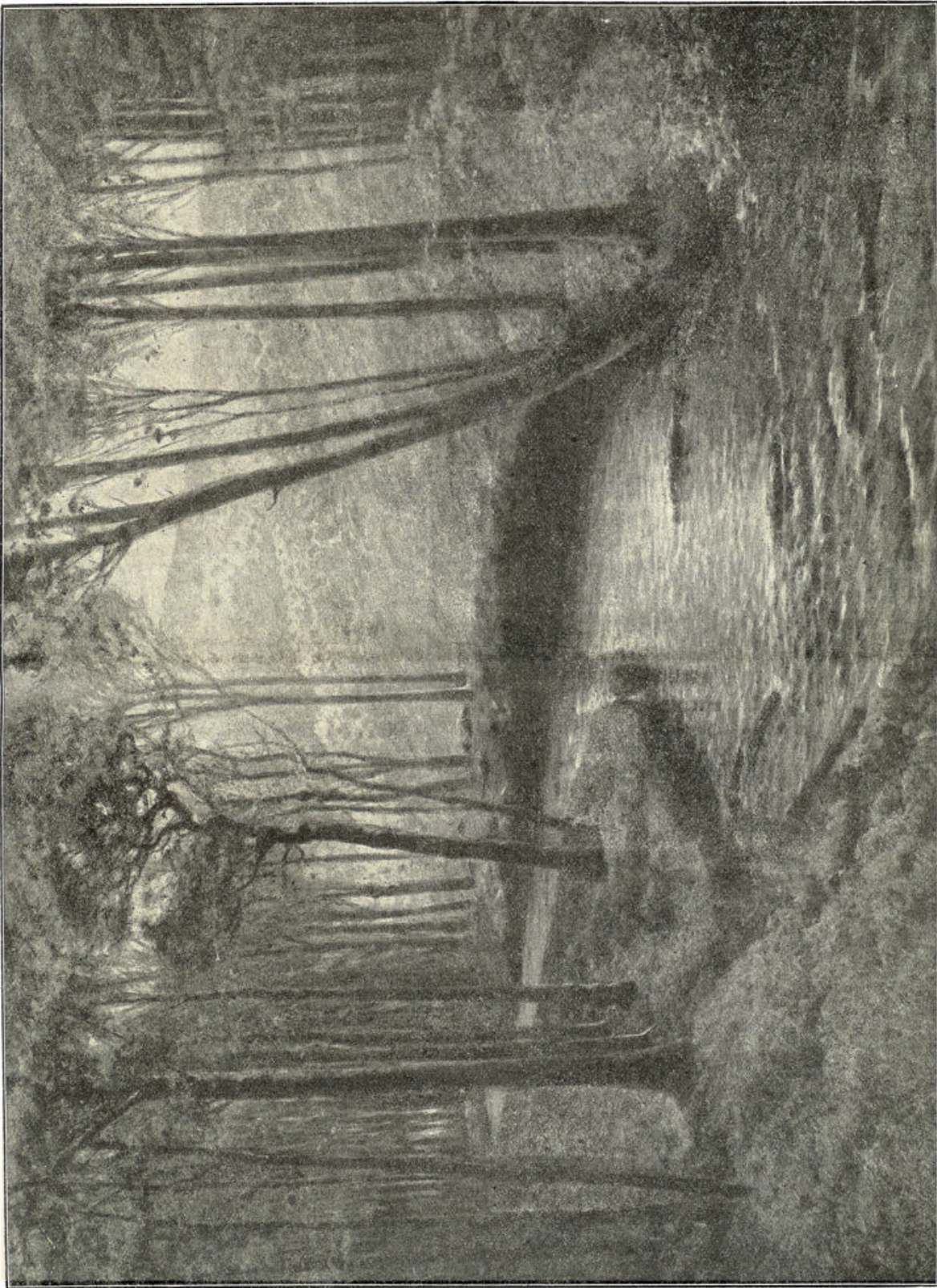
Het is de historie ook van onze lentedagen.

Het lenteleven is dat der lentebloem, die verkwijnt en verdwijnt.

Ook wil ik niet aan een graf herinneren, om daarin uw blijheid te laten ondergaan. Paascheest ligt vlak achter ons en spreekt ons in de lente toe van het Leven, dat uit het graf rees, van het Licht, dat den donker verdreef. Van Levensvernieuwing en Levensoverwinning, die den dood deed sterven en hem opsloot in zijn graf.

Jezus Christus liet Zich afsnijden uit het land der levenden, opdat allen, die in Hem gelooven, zouden leven, ook al waren ze gestorven.

A. L. v. H.

1708

BOSCH IN DE LENTE.

Naar de schilderij van F. Kortejohann.